

ACC. N:R M. 16373:1-3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Landskap: Småland Upptecknare: Louise Holmström, Lund
Härad: Konga Berättare: Axel Albin Burman,
Socken: Tingsås Berättarens yrke: Cleveland, Ohio
Uppteckningsår: 1957 Född år 1883 i Gäddviksås, Tingsås sn

Emigration. s. 1-3.

Skriv endast på denna sida.

ACC. N:R

M.16373:/.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Min far var möllare. Mor dog när jag var bara tre år gammal, och när jag var nio dog far. Vi barn kom till olika familjer i socknen, och jag stannade i samma familj tills jag läst för prästen. Jag fick hjälpa till med allting på gården, de tyckte att man skulle göra skäl för maten. Det var hårt många gånger. Men så reste den här familjen iväg till Amerika, och jag gav mig iväg till Danmark. Min avsikt var att gå till Amerika också, jag hade en farbror där, men honom visste jag inget om.

Först måste jag få ihop lite pengar. Och så var det det, att jag hört att många gav sig över till Danmark, det var lättare att komma över till Amerika den vägen - man slapp gå till prästen och tala om att man skulle emigrera utan behövde bara be om flyttningsbetyg till Danmark.

Efter ett år fick jag arbete på en båt, som gick mellan England och USA, över Quebec. Det var alla sorters folk på den här båten, ryssar, polacker och skandinaver men vi förstod varandra bra, för vi talade ett slags sjömansspråk, som inte var likt något annat. Jag arbetade som eldare, 12 till 16 timmar om dan, och sen fick jag hjälpa till med allt möjligt annat, i köket och vara till hands där det behövdes. Det var inte lätt många gånger, och man fick klara sig bäst man kunde, det var ingen som tog hand om en, inte.

Jag gick ett par resor fram och tillbaka med den här båten,

och när jag så hade samlat ihop lite pengar, så "glömde" jag en dag, när vi var i Quebec, att gå tillbaka till båten. Den här sista resan var det flera svenskar med båten, några hemifrån, bl. a. en klasskamrat till mig. Han skulle till St. Paul. Jag hade ju inga papper, och inte kunde jag språket heller och ingen stans hade jag att gå till, men jag bestämde mig för att ta chansen och följa med honom. Vi åkte båt till St. Paul och den 1 juni 1900 var vi framme ~~XXXXXX~~, där bodde det nästan bara svenskar, det var mest bönder och sågverksägare.

Hur det var, så träffade vi en möbelhandlare, och han frågade mig om jag hade nån släkt här. Jag talade om som det var och sa min farbrors namn. Han frågade lite mer om honom och så sa han: "Jag träffade din farbror igår. Han bor i Amery, en liten bit härifrån."

Det var ingen konst att ta sig dit, alla så kunde de svenska så det var bara att fråga sig fram. Jag stannade hos min farbror i sex år. Han hade mäbelaffär och begravningsbyrå, så som det är vanligt ute på landet här. Jag fick hjälpa till vid begravingarna och på det viset kom jag in i yrket.

Jag hade inga svårigheter alls med att anpassa mig. Språket lärde jag mig dels i familjen och dels i skolan, för jag började i skola här och gick igenom alla klasserna, fast inte ett år

ACC. NR M. 16373:3.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

i varje förstås. Det fanns en svensk-luthersk kyrka på platsen också, och där hade de svensk gudstjänst varannan söndag och engelsk varannan.

Jag brevväxlade med min styvmor och min bror i Sverige. 1904 kom min bror, som var smed, över på en biljett som jag skickat honom. Jag hade ordnat arbete åt honom i skogen, det var inte svårt att få bra jobb.

1917 kom jag till Cleveland, sen jag arbetat i Minneapolis och gått ett år i enbalmer-college för att få licens. 1933 satte jag upp eget här, och nu begraver jag 90% av svenskarna i trakten. De brukar säga, att blir man inte begravnen av Burman så kommer man inte till himlen.

Jag har aldrig nånsin ångrat, att jag lämnade Sverige. Där är det så, att är man född torparson så får man förbli det hela sitt liv. Men här i Amerika kan man arbeta sig upp, ursprunget spelar ingen roll och vem som helst kan nå toppen. Och här har man mera frihet, man kan göra och tycka vad man vill. Jag hade aldrig kunnat få det så bra i Sverige som jag har det nu. Jag känner mig helt som amerikan, men jag har aldrig skämts över att vara född svensk. Svenskarna har gott rykte här nu. De är bra arbetare och ärliga. Och de ~~är~~ är arbetssamma, det finns inga svenskar här som sitter på fattighus.

Jag har varit hemma i Sverige en gång, 1956, och det var roligt att se att allt gått framåt. Men jag skulle aldrig vilja återvända.